

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 listopada 2015 r.,
sprawy **M. W.**,
skazanej z art. 200 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanej,
od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce,
z dnia 18 września 2014 r., sygn. akt II Ka 262/14,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Wyszkanie, VI
Zamiejscowy Wydział Karny w Pułtusku,
z dnia 26 maja 2014 r., sygn. akt VI K 338/13,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. P. – Kancelaria Adwokacka w P. – kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) – w tym 23 % podatku VAT – tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**

**3. zwolnić skazaną od kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć
Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wyszkowie - VI Zamiejscowy Wydział Karny w Pułtusku - z dnia 26 maja 2014 r., sygn. akt VI K 338/13, M. W. została uznana za winną popełnienia przestępstw z art. 200 § 1 k.k., z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. oraz z art. 202 § 2 k.k., za które wymierzono jej karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 18 września 2014 roku, sygn. akt II Ka 262/14, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej M. W., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 18 września 2014 roku wniósł obrońca skazanej M. W., zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wyroku tj. art. 457 § 3 w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 200 § 2 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k., a także art. 185a § 1 i 2 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uniewinnienie skazanej.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanej M. W. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanej M. W. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że w przedmiotowej sprawie kasacja obrońcy skazanej została w istocie rzeczy skierowana przeciwko wyrokowi Sądu I instancji, wbrew art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k., nakazującym skierowanie nadzwyczajnego środka zaskarżenia w odniesieniu do orzeczenia sądu

odwoławczego i ograniczającym jego ramy do uchybień z art. 439 k.p.k. oraz innych rażących naruszeń prawa. Skarga kasacyjna zmierzała zatem do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji i zaakceptowanej przez Sąd odwoławczy oceny materiału dowodowego oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Postępowanie kasacyjne nie może natomiast stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju trzecią instancją, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń w sądach pierwszej i drugiej instancji.

Odnosząc się bardziej szczegółowo do zarzutów skargi kasacyjnej wskazać należy, że Sąd Okręgowy rozpoznał wszystkie zarzuty i wnioski apelacyjne, a swój stosunek do tych zarzutów w wyczerpujący sposób uzewnętrznił w uzasadnieniu wyroku, które w pełni odpowiada wymogom określonym przez art. 457 § 3 k.p.k. Lektura wywiedzionego w niniejszej sprawie nadzwyczajnego środka zaskarżenia prowadzi zaś do wniosku, że w istocie rzeczy powtórzono w nim argumenty podnoszone wcześniej w apelacji, przy pewnych tylko modyfikacjach niezbędnych dla nadania skardze formy kasacji. Zaznaczyć jednocześnie należy, że w uzasadnieniu zarzutów naruszenia przez Sąd odwoławczy przepisów art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. próżno szukać informacji, jakich to zarzutów apelacji Sąd *ad quem* nie rozważył oraz do których zarzutów odniósł się w niewystarczający sposób. Konstrukcja skargi kasacyjnej opiera się bowiem jedynie na kontestowaniu ustaleń i ocen procedujących w sprawie sądów przy jednoczesnym pominięciu argumentów zawartych w pisemnych motywach wyroku tak Sądu Rejonowego, jak i Sądu Okręgowego.

Jeżeli chodzi o zarzut naruszenia art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 200 § 2 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k. to redakcja tego zarzutu nie daje odpowiedzi na pytanie, opinii jakich biegłych winien zasięgnąć Sąd odwoławczy w realiach niniejszej sprawy. Na s. 3 kasacji obrońca wskazuje jedynie, że „istotnym naruszeniem procesowym było niedopuszczenie dowodu z opinii biegłych, którzy winni również zostać przesłuchani na rozprawie. Opinie znajdujące się w aktach sprawy nie zostały zweryfikowane, czy zawierają one wszystkie niezbędne elementy, czy nie wykluczają się nawzajem”. W tym stanie rzeczy – dla odparcia tego zarzutu obrońcy – wystarczające staje się przypomnienie, że już na etapie postępowania

przygotowawczego powołano biegłą psycholog M.Ż. w celu wydania opinii na podstawie akt sprawy oraz zeznań złożonych przez małoletnich pokrzywdzonych w celu odpowiedzi na pytania: jaki jest poziom rozwoju umysłowego małoletnich, czy posiadają oni prawidłowo rozwiniętą zdolność postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń, czy są podatni na sugestie krytyczne, wykazują tendencje do zniekształcania faktów, czy złożone przez nich zeznania odpowiadają psychologicznym kryteriom wiarygodności, czy opisywane przez pokrzywdzonych sytuacje miały miejsce, czy pokrzywdzeni wykazują tendencje dziecka skrzywdzonego seksualnie. Opinie w tym przedmiocie znajdują się w aktach sprawy, a zarówno Sąd Rejonowy, jak i Sąd odwoławczy nie znalazły powodów, by wnioski tych opinii kwestionować, takich powodów nie przedstawił też obrońca skazanej.

Nie jest zasadny także zarzut obrazy art. 185a § 1 i 2 k.p.k., skoro w toku całego postępowania zarówno skazana, jak i jej obrońca nawet nie składali wniosku o ponowne przesłuchanie pokrzywdzonych. Formułując tego rodzaju zarzut skarżący zdaje się nie dostrzegać, że w piśmie z dnia 8 sierpnia 2013 roku M. W. składała wnioski o przeprowadzenie badań wariograficznych oraz o przebadanie małoletnich przez biegłego psychologa (*k. 217*) i te wnioski dowodowe zostały rozpoznane na rozprawie w dniu 19 maja 2014 r. (*k. 436v*).

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym, przy czym zwolnił skazaną od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążył Skarb Państwa.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 14 ust. 3 pkt 1 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy sprawnej udzielonej z urzędu (*tekst jedn.: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 z późn. zm.*).